

Huis te koop in gezellige buurt.

Het kwam als een schok, de burens willen verhuizen. Als reden gaven ze op last te hebben van de burens. Met welke burens zouden ze dan problemen hebben? Er wordt hier in de straat veel gebuurt, ook zij gaan regelmatig langs bij de ene of andere buur. Ofwel zijn het achterbakse mensen die in je gezicht de beste vrienden met je zijn maar eigenlijk liever geen contact met je zouden willen. Ze komen graag mee feesten als mijn muziek opstaat. Als ik de deur open doe in mijn onderbroek en bloot bovenlijf, een Adonis kan je mij niet echt noemen maar toch staren ze me sprakeloos aan. De vraag of ze mee iets komen drinken blijft onbeantwoord. Zijn ze verstijfd door mijn verschijning? Dikke armen als een dokwerker die naast mijn lichaam hangen als twee stokken om me in evenwicht te houden, benen als een sumoworstelaar en een buik die belet dat mijn tenen zichtbaar zijn als ik naar beneden kijk. Met een BMI van 32 is er veel van het goede maar misschien komt dat voor sommige mensen wel een beetje imposant over. Of zijn ze wat overdonderd door hetgeen ik aan heb, of niet aan heb? Ik verzeker hen dat ik nog nooit een vlieg kwaad gedaan heb, nog nooit iemand met een vinger heb aangeraakt want ik ben asexueel. Seks is overroepen, wie doet daar nu nog aan mee. Er komt alleen maar miserie van. Op de tv zie je niets anders: series, films, zelfs de reclame verkoopt alles met seks. Als er geen blote borst getoond is, is het al niet meer interessant. Ik neem hen bij de hand en sleur ze mee naar binnen. We hebben een heel leuk gesprek, de muziek gaat wat zachter want anders kan je niets tegen elkaar zeggen en na een half uurtje zijn ze terug buiten.

De burens houden regelmatig feestjes of theekranksjes, maar ze vergeten mij uit te nodigen. Het is niet helemaal duidelijk waarom. Het is mogelijk dat ze me niet willen lastig vallen omdat ze denken dat mijn leven goed gevuld is. Trouwens waar zij over praten zou me toch niet interesseren. Al die prietpraatjes, het komt me de strot uit. Waarom kunnen ze het niet over degelijke gespreksonderwerpen hebben, zoals voetbal en politiek, of over het klimaat of het vreemdelingenprobleem. Als ze hier op bezoek komen, praten ze wel mee over deze zaken maar als ik hen tegenkom op straat lijkt het wat onwenniger te gaan. Dan gaat het enkel over het weer of over de nieuwe auto van de buur een paar huizen verder of het nieuwe lief van de dochter van hun tante Josée of over hun nonkel Frans die op vakantie is geweest naar Frankrijk en hoe goed het daar wel niet was. Ze doen maar, ik heb belangrijker zaken aan mijn hoofd dan me bezig te houden met het plebs en de dingen waar zij zich mee bezig houden.

Muziek, daar kunnen ze met mij ook wel over praten maar ik vrees dat ik een andere muzikant heb dan mijn burens. Als zij hun muziek hard zetten, zou ik de politie willen bellen want dat is gewoon mishandeling van mijn oren. Maar dan zet ik mijn muziek harder zodat ik hun muziek niet meer hoor. Zo simpel kan een probleem opgelost zijn.

Soms denk ik er ook aan om te verhuizen omdat het hier zo'n rare, aftandse buurt is. De mensen die hier wonen zijn maar gemiddeld in opleidingsniveau. En dan het kleinburgerlijke idee van hoe het ideale leven er moet uitzien: een huis, twee kinderen en een kat. Allemaal zoals het moet. En als de kinderen groot zijn, verkopen ze hun huis en gaan ze naar een serviceflat. Klinkt zo mooi. Serviceflat. Maar eigenlijk is het een appartement dichtbij het rusthuis waar hun vrienden ook hun laatste dagen zullen slijten. Geef mij dan maar een snelle dood. Ergens op vakantie naast het zwembad in de zon, cremeren is niet meer nodig want ik zal al half gebakken zijn eer ze ontdekken dat ik dood ben.

Ik vind de advertentie van het huis van de burens in de krant.

De mensen kunnen toch liegen om hun huis te kunnen verkopen: "Recent gerenoveerde woning in een fijne buurt met goede burens."

Ik zou eerder zeggen als je prefereert om een woning te vinden onder het motto: beter een verre vriend dan een goede buur, dan ben je aan het juiste adres.

Als je 's avonds het jezelf comfortabel maakt en rustig naar muziek zit te luisteren, komen ze aanbellen. Je hebt de tijd niet om nog iets deftigs aan te trekken. Ze drukken zo dikwijls op je bel alsof er ergens brand is, dat je je spoedt naar de deur en open doet. Als je ook graag wil dat ze je lastig vallen met allerhande etenswaren, moet je ook niet verder zoeken. Ik snap niet dat ze dat goede burens noemen, mensen die je constant lastigvallen, wat is daar nu zo positief aan.

Ding dong....ding dong...

"Jaaa! Ik kom!" roep ik. Ik graai een t-shirt van de zetelleuning en trek deze in alle haast over mijn hoofd. Voor ik de deur opendoet rits ik nog snel mijn broek dicht.

"Lokale recherche", zegt een man terwijl hij langs me heen binnen kijkt en een badge omhoog steekt en tegen mijn neus drukt. Een andere man, naast hem, kijkt argwanend de straat af, eerst naar links en dan naar rechts.

Ik zie de gordijnen aan de overkant van de straat bewegen. Maria heeft het weer gezien. Ze is gepensioneerd en heeft niets anders te doen dan de roddels te onthouden, deze opgeklopt door te vertellen en uiteraard de buurt in 't oog te houden. Ik verdenk haar er zelfs van notities te maken van wie wanneer het huis verlaat, wanneer je bezoek ontvangt, welke auto's door de straat rijden,... Een betere beveiligingsagent kan je je niet voorstellen. *Big Maria is watching you!*

"Goede middag", probeer ik het fatsoen van deze agent aan te spreken. Beleefdheid hebben ze op de politieschool niet geleerd precies. "Waarmee kan ik de heren van dienst zijn?"

"Mogen wij even binnen komen?" De agent neemt me vast aan mijn bovenarm en leidt me met lichte dwang naar binnen. "Zet u maar even neer, mijnheer." Hij duwt me op de stoel in de keuken en zet zich op de stoel recht tegenover mij. "U heeft waarschijnlijk geen bezwaar als mijn collega even rondkijkt in uw huis?"

Voordat ik kan antwoorden is de andere agent al verdwenen richting de woonkamer.

"Ik vraag me af waar u naar op zoek bent." kan ik eindelijk uitbrengen.

"Dat mogen wij niet zeggen, het onderzoek is lopende." zegt de agent terwijl hij een notitieboekje en potlood uit zijn binnenzak neemt.

"Waarover gaat het?" vraag ik wanhopig. Er flitst van alles door mijn hoofd. Wat kan ik gedaan hebben dat ze mij komen ondervragen? Was ik getuige van iets waarvoor ze mijn verklaring moeten hebben? Of is het gewoon een buurt onderzoek? De kat? Dat laatste kwam er ongewild luidop uit.

"De kat?" vraagt de agent met een verwonderd gezicht. "Vertel."

"De kat van de burens is plots gestorven. Ik heb altijd gedacht dat ze vergiftigd was, rattenvergif. Al de symptomen waren aanwezig: braken en ontlasting met bloed, bloedneus, kwijlen. Ik snap niet dat mensen zoiets doen of geen betere voorzorgsmaatregelen treffen dat een kat hier niet het slachtoffer van wordt."

De agent noteert ijverig in zijn boekje. "Wanneer was de laatste keer dat je de kat nog gezien hebt?"

"Dat moet je eens aan de burens vragen. Ze hadden een feestje gehouden waarop iedereen uitgenodigd was. Behalve ik. De dag erna hebben ze me wel nog een stuk cake gebracht. Om eerlijk te zijn heb ik er niet van gegeten. Ik heb een stuk aan de kat gegeven, die stond zo zielig naar mij te kijken toen ik het in de groene bak wou kieperen. Dat moet de laatste keer zijn dat ik hem gezien heb, levend."

De andere agent is ondertussen terug in de keuken gekomen. Hij had enkele kasten geopend in de woonkamer en was daarna de garage binnen en buiten gegaan.

“Blijft u bij deze verklaring?” vraagt de agent en hij kijkt me indringend aan.

“Ja” zeg ik zonder overtuiging. De andere agent staat nu pal achter mij.

“Ja?!” vraagt die bedreigend.

Ik voel zijn hete adem in mijn nek.

“Nee, zo is het niet gegaan.” geef ik toe.

“Aha, nu komt de kat uit de mouw!” lacht de agent die voor mij zit.

“Het is de aap die uit de mouw komt, collega.” verbetert de agent die nog steeds in mijn nek staat te blazen.

“Maakt niet uit. Vertel!”

Aarzelend begin ik mijn verhaal: “Ik had de kat een stuk cake gegeven. Toen ik vijf minuten later in de tuin keek, kwam er schuim uit de kat haar mond en liep er bloed uit al de gaten die een kat heeft. Omdat ik niet wou dat mijn gazon helemaal zou besmeurd worden, heb ik de kat over de haag bij de burens gegooid. Een kat komt toch altijd op haar pootjes terecht, niet waar?”

De politieman die voor mij zit, kijkt me ongelovig aan maar herpakt zich al snel. “Heeft u nog een stuk van de cake over?” vraagt hij kalm.

“Nee, alles is op. De kat kreeg de overschot.”

“De overschot?” vraagt de agent die achter mij stond maar die ondertussen naast zijn collega is gaan staan en tegen het aanrecht leunt, “U zei toch net dat de kat de overschot gekregen had, ja? Heeft u dan de rest opgegeten?”

“Nee,” antwoordt de andere agent al in mijn plaats, “anders had hij hier nu niet zo gezeten, denk ik.” en hij lachte.

Ik geraakte niet wijs uit deze woorden.

“Heeft u wel eens bezoek, mijnheer?” vraagt de agent met het notitieboekje.

“Ja, soms komen de burens wel eens langs. Meestal 's avonds laat.”

“En voor de rest,” vraagt de andere agent, “is er de voorbije week nog iemand op bezoek geweest?”

“Ah ja, nu je het zegt,” antwoord ik met een lach op mijn gezicht als ik denk aan de absurditeit van het bezoek van vorige week, “een sociaal assistente is vorige week langs geweest voor een buurtonderzoek of zoiets. Ik snap de reden van haar bezoek niet maar misschien is dat de nieuwste wet als je een huis wil verkopen. Naast een bodemattest, het energieprestatiecertificaat, overstromingsgevoeligheid attest en wat nog allemaal dat je moet voorleggen, is er nu misschien een certificaat van een goede buurt. Zoals de mobiliteitsscore van een huis, een initiatief van de overheid om goed bereikbare woningen aantrekkelijker te maken. Maar welke de referenties zijn van een goede of slechte buurt, is mij nog een vraagteken. De burens hebben in hun advertentie voor de verkoop van hun huis ‘*een fijne buurt met goede burens*’ gezet. Dat zal wel te danken zijn aan mijn goede ontvangst van de sociaal assistente.” glunder ik.

“Wat heb je haar gezegd dat je daarvan overtuigd bent?” vraagt de agent die nog altijd tegen het aanrecht geleund staat maar ondertussen zijn armen over elkaar heeft geslagen zoals een opzichter die ongeduldig wacht tot hij afgelost wordt.

“Ze zei dat er sprake was van overlast in de buurt. Ik heb haar gezegd dat ik daar geen last van had. Het enige waar ik last van heb is de burens die op onmogelijke uren komen aanbellen, maar dat het dan uiteindelijk altijd nog wel gezellig wordt.”

“Hmmm”, mompelt de andere agent.

“Natuurlijk zal het ook wel geholpen hebben”, ga ik verder, “dat ik haar koffie en cake heb aangeboden. De cake waarvan de kat”, ik stop abrupt met praten, ineens vallen de stukken in elkaar.

Sociaal assistente... cake... dode kat.

De twee agenten kijken me triomfantelijk aan. De ene staat recht van zijn stoel, de andere beweegt zich al in mijn richting. Verslagen blijf ik zitten. "Heb ik...?" vraag ik met een krop in de keel.

"Ja," zegt de agent terwijl hij me bij mijn bovenarm vastneemt en me recht trekt van mijn stoel, "de sociaal assistente is in een coma geraakt door inwendige bloedingen, haar vitale organen hebben het deze morgen begeven. Ze is dood. Officiële doodsoorzaak: vergiftiging."

De andere agent heeft mijn andere arm vastgepakt en tussen de twee agenten strompel ik naar de voordeur.

"Maar de cake was niet van mij!" roep ik verontwaardigd en stribbel tegen, "Ik heb hem van de burens gekregen!"

De cake was voor mij bedoeld! Kom ik ineens tot het besef. Daarna wordt het zwart voor mijn ogen.

An Verbeeck

Mechelbaan 145
2580 Beerzel

0472/694102

1980

merritske@hotmail.com